

Rob moet nodig de opvang uit

Goed omgaan met geld, geen psychische problemen of verslavingen hebben maar toch dakloos raken. Het verhaal van Rob (64) bewijst dat het kan. Al een jaar heeft hij geen huis meer en woont hij in de nachtopvang. Daar voelt hij zich soms als een kleuter behandeld. Of als een crimineel.

Daklozen die hulp zoeken, krijgen het de laatste jaren flink voor hun kiezen. Spontaan aankloppen bij een nachtopvang is er niet meer bij. Eerst moet er een 'traject' worden uitgezet waarin de hulpvrager volledig doorgelicht wordt. Waar komt hij vandaan? Heeft hij identiteitspapieren? Is hij wel echt dakloos? Rob werd er stapelgek van, nadat hij zich bij de opvang in Haarlem had aangemeld. Gelukkig is het ergste deel van het 'traject' nu wel achter de rug, maar een eigen huis is nog niet in zicht. Bij een kop koffie vertelt hij zijn verhaal.

Rob: "Ik ben in Hilversum geboren maar heb in Den Helder en de VS mijn eerste levensjaren gehad. Mijn vader zat bij de marine. Toen hij daar genoeg van had, zijn we naar een dorp in de buurt van Tilburg verhuisd waar hij een baan had gevonden bij Phillips. Ik heb daar land- en tuinbouwschool gedaan en heb er later nog gewerkt als tekenaar bij de gemeente. Ik moest in die baan de groenvoorzieningen in kaart brengen. Later ben ik voor hetzelfde soort werk naar Haarlem verhuisd. Dat was ook tijdelijk werk.

"Toen ik 48 was, werd mijn moeder - die in Brabant woonde - heel ziek, met niemand om voor haar te zorgen. Mijn vader was op zijn 53e al overleden, waardoor mijn band met haar sterk was. Ik zegde mijn baan bij de gemeente Haarlem op. Inmiddels was ik zes jaar adviseur veiligheid en inbraakpreventie geweest in een Melkert-baan. Toen ik in de buurt van mijn moeder ging wonen, heb ik nog een jaar als taxichauffeur gewerkt, maar mantelzorgen en werken gaan slecht samen. Ik trok bij haar in en samen leefden we van haar pensioen. Tien jaar heb ik dit gedaan. Ik deed vrijwilligerswerk bij natuurinstanties en het Rode Kruis. Toen mijn moeder stierf, werd het leeg. Ik moest het huis verkopen om mijn zus, die zich van de familie had gedistantieerd, haar erfdeel te geven. En misschien is het achteraf niet zo slim geweest, maar ik ben in de buurt in een hotel gaan wonen om mensen die ik goed kende om me heen te hebben."

Naar een baan omzien, vond Rob geen optie. Hij was achter in de vijftig en schatte zijn kansen laag in. Hij leefde van de erfenis en nam de tijd om bij te komen. Uiteindelijk besloot hij naar Haarlem terug te keren. Eerst een huis vinden en dan via

Rob wil het imago van daklozen verbeteren.

vrijwilligerswerk een leven opbouwen, zo was het plan. Met een koffer en een rugzak vertrok hij naar Haarlem, inmiddels vijf jaar geleden.

"Ongelofelijk, wat was de stad veranderd in die korte tijd. Veel nieuwbouw. Ik heb een hotel genomen en ben alle plekken waar ik vroeger kwam langsgegaan, op zoek naar mensen die me aan woonruimte zouden kunnen helpen. Ook daarin bleek veel veranderd. Geen advertenties meer in de krant. Alles via internet. Maar ik had geluk, en kon via een oude bekende onderhands een etage huren. Inschrijven ging niet." Zelfverkozen vrijgezel Rob had drie jaar een prima leven. Deed vrijwilligerswerk, leefde zuinig, maar kwam erachter dat legaal huren met-inschrijving onmogelijk bleek.

Geen inkomen

"Ieder kamerverhuurbureau vraagt naar je inkomen. Maakt niet uit of je nog iets op de bank hebt staan, er moet maandelijks iets binnenkomen. Niemand wilde me een kamer verhuren, laat staan een huis. Toen ik de etage moest verlaten omdat de eigenaar me niet meer kon verstoppen, was ook mijn geld bijna op en stond ik letterlijk op straat. *Geen nood*, dacht ik; want nu ga ik een uitkering aanvragen en me bij de daklozenopvang aanmelden. Zou je denken... hahaha. Een uitkering zonder inschrijfadres? Nee, dat kan zo maar niet! Een kamer huren zonder uitkering? Ook niet. Een bed krijgen bij de nachtopvang? Bewijs eerst maar eens dat je echt dakloos bent. *We gaan eerst een onderzoek naar u instellen. Maar op de reservelijst kunt u wel.* "Ik vertel je, ga je om tien uur in de avond naar de opvang, krijg je te horen dat er geen plek is. Moet je aan de afdeling handhaving doorgeven waar je zult zijn. *Ja meneer, ik lig op het derde bankje van rechts in het Kenaupark.* Je gelooft het niet. Een keer stonden ze om halfzeven in de ochtend in hostel

Stay Okay om te controleren of ik daar wel was." Rob is al jaren lid van de SP. Raadslieden die zijn verhaal hoorden, zijn onmiddellijk de regeling ingedoken en hebben inmiddels voor elkaar gekregen dat iedere dakloze die zich meldt onmiddellijk een postadres krijgt zodat noodzakelijke zaken sneller kunnen worden geregeld. Hij heeft nu een vaste plek in daklo-

“

Wil je een bed krijgen bij de nachtopvang? Bewijs eerst maar eens dat je echt dakloos bent

zenopvang Velservoort. Stil zit hij niet. Hij wil het imago van daklozen verbeteren, ook van hen die verslaafd zijn of andere problemen meebrengen. Daartoe blogt hij tweemaandelijks op de website van daklozen-instelling HVO Querido. Want, zegt Rob: "Iedereen heeft recht op een menswaardige behandeling. We zijn dakloos, niet crimineel. Sommige beveiligers staan erbij alsof we in de gevangenis zitten. Ongeschikt voor het werk, noem ik dat."

De woningnood werkt ook aardig tegen: onlangs mocht hij een huis komen bekijken. "Ik stond nummer twaalf. Het kan nog wel even duren voordat ik aan de beurt ben."

Tegen zijn zin blijft hij langer in de opvang. Hij hoopt op een huis en een baan waarin hij de belangen van daklozen kan behartigen. "Want hoe mensen soms tegen je aankijken, is echt niet normaal." ■